

marked for »almindelig pornografi«, som debatten omkring pornofrigivelsen havde vakt i Danmark såvel som i udlandet. Først da dette marked – hovedsageligt bestående af nysgerrige – var mættet, begyndte pornofabrikantene, der var blevet bombarderet med opfordringer hertil af (især postordre) kunder i ind- og udland, at efterkomme afvigerønskerne. Medens det hjemlige marked for sådanne produkter ret hurtigt blev mættet, opstod et stadigt voksende marked for »afvigerpornografi« i udlandet efterhånden som flere og flere lande accepterede et lokalt salg af »normalporno«, *de jure* eller – langt hyppigere – *de facto*, samtidig med at de forbød »afvigerporno«. Eksempelvis blev »normalporno« afkriminaliseret i Vesttyskland ved en lovvedtagelse i 1973 der dog først trådte i kraft i 1975. Allerede fra 1973 kunne »normalporno« nogenlunde frit forhandles i Tyskland; men de der ville have sadomasochistisk, gummi-fetichistisk eller børnepornografi, måtte fortsat skrive eller rejse til Danmark (selvsagt er det også forbudt at indføre den slags pornografi i Tyskland, man toldmyndighederne og politiet har erkendt umuligheden af at kontrollere alle pornoforsendelser for et eventuelt ulovligt indhold). En tilsvarende ændring fandt sted noget senere i Østrig, uden at den dog blev stadfæstet ved lov. Udbuddet i de danske pornobutikker reflekterer altså frem for alt den aktuelle situation på dette område i turistkøbernes hjemlande; det giver ikke udtryk for en gradvis voksende pervertering og forgrovelse af den enkelte køber men, af de just nævnte grunde, af kundekredsen som helhed.

Hvad angår risikoen for, at læsning eller beskuelse af pornografiske handlinger kan forlede læseren eller beskueren til selv at udføre disse handlinger, er denne sag forlængst undersøgt i detaljer, ikke mindst gennem de talrige undersøgelser der er foranstaltet af den amerikanske Commission on Obscenity and Pornography (1970-1971). Konklusionen af disse undersøgelser, der også omfatter egentlige eksperimenter over længere tid, er, at den eneste form for handling pornografi kan forlede til er – masturbation. Derimod er pornografiens indvirkning på seksuallivet, selv det fuldt normale og ægteskabelige seksualliv, yderst beskedent (se bl. a. Kutchinsky, 1973 b).

For så vidt angår seksuelle handlinger der har form af lovovertrædelser, er det muligt at konstatere virkningen simpelthen ved at studere ændringer i kriminalstatistikken. Forudsætningen er naturligvis at der er tale om sager der meldes til politiet. Dette gælder i høj grad for kriminalitet der indebærer seksuelle handlinger overfor mindreårige. Hvis teorien om at læsere af børneporno ville være tilbøjelig til at omsætte det læste i praksis holdt stik, skulle man i de år hvor denne porno opstod have kunnet konstatere en stigning i sager vedrørende uterlighed over for børn. Ikke blot har en sådan stigning ikke fundet sted, der har tværtimod været et ganske betydeligt fald, således som det fremgår af figur 1 (side 21).

Det fremgår af figur 1 at der i perioden 1967 til 1969 skete et meget betydeligt fald i sager vedrørende uterlighed overfor småbørn meldt til politiet i København. Talmæssigt drejer det sig om godt og vel en halvering: fra 167 sager i 1966 til 81 sager i 1969. I 1970 steg tallet ubetydeligt til 88 sager, men i 1971 – det første år hvor børneporno kom frem – faldt anmeldelsestallet igen kraftigt til 60 sager (et fald på 32 pct.). I 1972 (hvor der som ovenfor omtalt ikke skete nogen yderligere udvikling på børnepornoområdet) steg antallet af anmeldte uterlighedssager overfor børn igen ubetydeligt til 65, men i 1973, hvor produktionen var ganske betydelig og markedet så at sige mættedes, skete der igen et betydeligt fald til 41 sager (denne gang et fald på 37 pct. i løbet af et enkelt år). Ikke alene skete der altså ikke nogen stigning, men tværtimod et ganske betydeligt fald der tidsmæssigt falder nøje sammen med udviklingen på pornomarkedet (se nærmere Kutchinsky, 1973 c, samt et større arbejde, der er under udarbejdelse).

Det skal her tilføjes, at en række undersøgelser, det ville føre for vidt at referere her, godtgør at der ikke kan have været tale om et fald i anmeldelsestilbøjeligheden. Tallet er utvivlsomt helt reelt: i løbet af en ganske kort periode der falder sammen med udviklingen af pornografien fra 1967 til 1973 blev antallet af uterlighedssager overfor småbørn i København halveret to gange, første gang da »normalpornoen« kom frem og anden gang, da »børnepornoen« holdt sit indtog.

Det må siges ganske utvetydigt, at vi ikke med sikkerhed kan fastslå at der er en præcis